

In A. Hans' Kinderbibliotheek verschenen reeds :

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 2. Zwarte Koo. — 3. St-Gregorius op school.
4. De Heks uit de Duinen. — 5. Aan de Molenbeek. — 7. Karel Cogge (De Over-
strooming aan den IJzer. — 9. De jonge Vluchteling. — De Mechelsche Toren — 11.
Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een Lap dan een Scheur. — 14.
Harten van Goud. (B. Hans). — 15. Op 't Verdrongen Land van Saaftinge. — 16. De
Fee van den Kluisberg. — 17. De Zinnelloozen te Gheel. — 18. De Hut op de Heide
20. De Klok van Stuivekenskerke. — 21. De Landlooper. — 22. En toch Feest.
(B. Hans). — 23. Sinterklaas in 't Veerhuis. — 24. Grapjes en Vroolijke Vertellingen.
25. De Vriezeman. — 26. Verdwaald en Terecht. (B. Hans). — 27. De Jongen van
West-Roosebeke. — 28. De Jongens van den Waterkant. (B. Hans). — 29. De Kleine
Smokkelaar. (A. De Cort). — 30. De Verdrongen Stad. — 31. Het Weesje van Brugge.
32. Schoone Daden. — 33. Een plezierige Vacantie. — 34. Nog Grapjes. — 36. In de
Moeren. — 37. De Besembinders van Kleit. — 38. De Vlucht in de Koffer. — 39. De
Man uit den Toren. — 40. Spreekwoorden en Verhalen. — 41. De Gierigaard. —
43. De Veerman van 't Zwin. — 44. 't Grafje in de Duinen. — 46. Broederliefde.
(de gebroeders van Raemdonck). — 47. Brugge en Omgeving. — 49. De Kleine Verspie-
der. — 51. Een Lastig Geschenk. — 52. Zonder Ouders. (B. Hans). — 53. Een
Kerstfeest in Vlaanderen. — 54. Arme Bedelares. (A. De Cort). — 55. De Verloren
Zoon. — 56. In 't Bosch van Houthulst. — 57. Nog Gered. (B. Hans). — 58. Uit de
Oude Doos. — 58. Dokter Jenner en Jenny. (J. Ten Heuvel). — 60. Moeder Eyer. —
61. Strengre Winters. — 62. De Wees in Londen — 63. Sinterklaas op de Heide. — 64.
De Kinderen van den Zeesloods. (B. Hans). — 65. Bij de Boschkerels. — 66. De Kin-
deren van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklokken. — 68. De Landverhuizers. — 69.
Leeuwijze Van Damme. — 70. Van alles wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 72. Een
Moedige Kermisjongen. — 73. Trouwe Vriendschap — 75. Aan de Kust. — 76. Het
Bultje. (B. Hans). — 77. De Pastoor van Lapscheure. — 78. Samen uit. — 81. Een
Pak van 't Hart. — 82. Vaderlandsche Verhalen. — 86. Hoogmoed komt voor den
Val. — 90. In Grooten Nood. (Annie Hans). — 91. Kerstmis aan Zee. — 104. Denk
aan Moeder. — 110. Robinson Crusoe — 111. Hendrik Conscience. — 112. De Roo-
versjongen. — 113. De Deserteur. — 114. Nooit Vergeten. — 115. Onschuldig Ver-
oordeeld. — 116. Een Blijde Sinterklaas avond. — 117. Peter Joannes (B. Steyns).
— 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. (Helena Hans)
— 120. Die Dwaze Kerel. — 121. Haar Bezoek. — 122. De wondertuig Zwaan. —
123. Uit Bange Dagen. — 124. Twee maal gevonden. (Annie Hans). — 125. De
Flinke Baanwachtster. — 126. De Kerels van Lampernisse. (Zannekin). — 127.
Eliza's Vlucht. — 128. De Gelaarsde Kat. — 129. De Dochter van den Blauwer. —
130. In Vacantie. — 131. Gered uit de Sneeuw. — 132. Tinneke. — 133. De Heldin
van Stekene. — 134. Onvrechtvaardig Gestraft. — 185. De Apostelbrokken van Rupel-
monde. — 136. Tijd Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 138. Alfreds Vacantie. — 139.
Matha's Avonturen. — 140. St-Niklaas te Mechelen. — 141. Kerstavond van Bertje. —
142. Op 't Oud Kasteel. — 143. De Reis in de Wildernis. — 144. Bij de Kabouteren. —
145. De Spionnen op den Toren. — 146. De Jongen van Gaver. — 147. Een Jaar van
Huis. — 148. De Schat in de Duinen. — 149. Oud Moederke. (C. Maerten). — 150. De
Smokkelaars van de Zee. (J. Goddeis). — 151. De Brand. — 152. De Schat in de Mijn
(B. Hans). — 153. Het Graf in 't Bosch. — 154. Het Berouw van den Stoojer. — 155.
't Kasteel Hoogdonck. — 156. Van de Hut naar het Paleis. — 157. De Heldhaftige
Mijnwerker. — 158. Brave Harten. (tooneelstukje). — 159. Karel de Goede. — 160. Na
veel avonturen.

Richt u voor Kinderbibliotheek tot A. Hans-Van der Meulen, Contich.

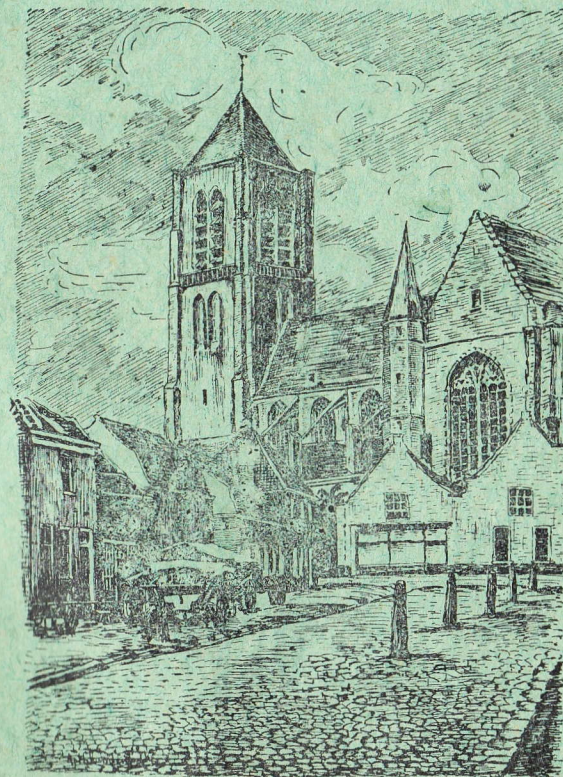
Alle deeltjes nog verkrijgbaar aan 50 cm — Abonnement 6,50 fr. per 3 maanden. — Elke week een boekje.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

A. HANS

Nr 172

Een Avontuurlijke Reis

Uitgave Hans-Van der Meulen, Contich

EEN AVONTUURLIJKE REIS

I.

Arthur Bogaard had een kaart op tafel uitgespreid.

— Zie, zoo rijden we, zei hij. Van Antwerpen over Merxem naar Capelle en Putte. Daar is de Hollandsche grens. En dan over Hoogerheide naar Bergen op Zoom. En vandaar is het maar een heel klein eindje meer naar Tholen.

Zijn ouders en zijn zuster Anna keken toe.

— 't Is toch een heel eind per fiets, meende mevrouw Bogaard.

— 't Is best te doen, sprak vader. En ze zijn gedrieën... Anna is de oudste en moet zorgen, dat de jongens niet wild rijden... Wie ver wil fietsen, moet zonder overhaasting, geregeld door trappen.

Moeder keek glimlachend naar haar veertienjarigen zoon, die zoo veel moed op de buitenland-sche reis had.

Want Arthur, zijn zuster Anna en zijn vriend

Alfred Vanboven zouden naar 't buitenland gaan, naar Nederland.

Toen in 't droevige oorlogsjaar 1914 Antwerpen door de Duitschers beschoten werd, vluchtte de familie Bogaard, evenals bijna de gansche bevolking uit de stad. Met duizenden en duizenden trokken ze naar Holland. Alfred wist er niets meer van. Hij was toen twee jaar en lag met allerlei pakken in een kinderwagen, door vader voortgeduwd. Anna herinnerde 't zich nog flauw, dat ze aan moeders hand trippelde. Ze was vijf jaar toen.

De familie was eerst te Bergen op Zoom terecht gekomen. Maar daar was geen plaats meer. Vader bleef er niet klagend rond loopen. Hij trok met de zijnen verder. En te Tholen vonden ze onderdak bij visscher Poelman. Wat was de familie Bogaard er hartelijk ontvangen geworden! Ze bleven er bijna een jaar. Toen wilde vader naar Antwerpen terug.

Maar 't was vriendschap gebleven met de Poelman's. Visscher Poelman en zijn zonen Jacob en Kees, kwamen soms met mossels naar Antwerpen. En als er tijd was, gingen ze even bij de Bogaards goeden dag zeggen.

En nu waren Arthur en Anna uitgenoodigd om eenige dagen op Tholen door te brengen.

't Was groote vacantie. Arthur had gevraagd of zijn vriend Alfred Vanboven hem mocht verge-

zellen. En Poelman en zijn vrouw vonden het best.

Overmorgen zou de reis plaats hebben. En wel per fiets.

De vurig verwachte dag brak aan. En vóór vijven sprong Arthur al uit zijn bed. Haastig liep hij naar 't venster.

— Prachtig weer! juichte hij. Er is al zon...

Bij regen hadden ze de reis moeten uitstellen. Maar daarvoor was nu geen gevaar.

Arthur bonsde op de deur van Anna's kamer.

— Schoon weer! bulderde hij. Blijf nu niet te lang liggen!

Hij sprak stout nu. Want Anna was altijd eer op dan hij... En moeder moest Arthur soms een natte spons in 't gezicht wrijven, om hem uit bed te krijgen.

— Houd u wat bedaard! vermaande vader van zijn kamer.

Arthur had hem gewekt door zijn lawaai.

— Vader, 't is prachtig weer!

— Ja... maar kruip nog wat in bed... Anders zijt ge al moe eer ge vertrekt! Gehoorzaam!

Arthur durfde niet tegen spreken. Hij keerde in zijn bed terug. Maar slapen kon hij niet meer... Gek toch... anders had hij zoo'n moeite er uit te komen... Dan was het zoo prettig zich nog eens om te mogen draaien en de oogen te sluiten.

Arthur dacht na over de reis. De fietsen waren in orde. 't Zou jammer zijn, als ze een platten band kregen. Maar in 't taschje achter 't zadel was al 't noodige om een lap te leggen.

— Wat zal 't plezierig zijn, zei Arthur half luid.

En van genot trappelde hij de dekens weg...

Arthur hoorde het op een toren vijf uur slaan.

— Nog zoo vroeg, dacht Arthur. Vóór zes zal ik niet mogen opstaan. Nog een uur... Hoe geraak ik er door?

't Was vervelend wachten.

Eindelijk hoorde Arthur het zes uur slaan...

— Nu zal moeder opstaan en dan mag ik er ook uit, dacht hij.

Een kwartiertje later ging moeder naar beneden. Wip, Arthur stond al vóór de waschtafel. En hij kleedde zich. Zijn zondagspak mocht hij vandaag niet aandoen, om te fietsen. Dit lag al netjes opgevouwen met linnen en zakdoeken in een strooien mandje, dat op den zadeldrager stevig vastgebonden zou worden.

Arthur kwam in de keuken.

— Goeden morgen, moeder, zei hij.

— Dag, jongen. Nu kunt ge er wel uit, hé? 'k Ben blij, dat 't goed weer is...

Ze spraken over de reis.

Een kwartier later verscheen vader ook. Bogaard was opzichter in een magazijn aan de ha-

ven. Hij moest te half acht op zijn werk zijn. Maar hij ontbeet gaarne rustig en praatte dan nog wat met moeder.

Anna bracht Grietje van boven mee, een achtjarig meisje, dat ook al wakker was geworden.

Grietje had het eveneens goed naar den zin, want ze mocht vanmiddag met moeder naar den dierentuin.

Vader gaf zijn kinderen het noodige geld.

— 't Wat bedeeën, zei hij. Rijk zijn we niet, dat weet ge... En Anna, hier is nog een briefje, dat ik gaarne zou terug zien. Het is voor geval ge iets onvoorziens zoudt tegen komen onder weg.

De familie gebruikte 't ontbijt. Vader gaf nog eenige vermaningen. En bij 't afscheid wenschte hij Anna en Arthur veel plezier.

Vader ging naar zijn arbeid, opgewekt en moedig gelijk altijd. En als zijn kinderen genoten, dan was hij ook blijde gestemd.

— Waar blijft Alfred nu toch! bromde Arthur.

— Maar jongen, de afspraak is om acht uur te vertrekken. En 't is nog geen half acht, zei moeder. Wees kalmer... Ik ben bang, dat ge straks op uw fiets ook jagen zult. En dan zweeten en kou vatten...

— We mogen niet hard rijden, moeder, antwoordde Arthur. Dan kan Anna niet volgen...

— Ik ren niet, sprak de zuster. We hebben den heelen dag voor ons.

Even over half acht was Alfred Vanboven daar al. Beleefd groette hij vrouw Bogaard.

— Schoon weer, hé? zei Arthur.

— Ja... Ik ben vannacht wel drie keer uit bed geweest om te zien of het niet regende. Gelukkig schenen de sterren.

— Wij zijn weg, hé? riep Arthur uit.

— Maar heb toch wat geduld, vermaande vrouw Bogaard. Jongen, ge zijt veel te gejaagd.

— Moeder is even naar den winkel en komt seffens nog eens, hernam Alfred.

Vrouw Vanboven trad wat later binnen.

— Goeden morgen, groette ze. Wel, wel, wat treft ge goed weer, Anna! Kijk, hier heb ik wat meegebracht.

Ze reikte Anna een pak chocolade toe.

— Maar dat moest ge niet doen, merkte vrouw Bogaard op.

Ze wist, dat vrouw Vanboven het niet breed had. Alfred's vader werkte aan den spoorweg, maar er waren zes kinderen te onderhouden. En de oudste dochter was ziekelijk en de zorgen van den geneesheer en de versterkende middelen kostten veel geld.

Uit dankbaarheid dat haar zoontje zulk een prettig reisje mocht doen, had Alfred's moeder dat pak chocolade gekocht.

— Onderweg moet ge alle drie er nu en dan een stukje van eten, zei ze. Dat is kloek. En ik geef gaarne iets mee, vervolgde ze, zich tot vrouw Bogaard richtend. Ge zijt zoo goed voor Alfred. Hij heeft veel moed op die reis. En zijn oom leent hem zijn fiets. Ieder is vriendelijk voor ons.

Een moeder gunt haar kind zoo gaarne genoeg.

— Willen we nu gaan? vroeg Arthur. We zijn toch gereed. En Poelman verwacht ons tegen twaalf uur.

— Ja, we vertrekken, stemde Anna toe.

De moeders hadden dadelijk nog aanbevelingen. De kinderen moesten toch voorzichtig zijn. In de stad was 't zoo druk.

En toen kwam het afscheid. Bij de moeders was er een traantje en toch ook een lach.

Anna en de jongens reden heen. Ze geraakten veilig buiten de stad en door het nog drukke Merxem. Maar dan werd de weg rustiger. En wat was het schoon bij Mariaburg en Capellen, in al die parken en hoven rond kasteelen en villa's. De vogels floten tusschen de takken.

Vroolijk fietste het drietal voort. Arthur had wel wat vlugger willen trappen, maar Anna wilde immers niet rennen.

Zoo kwamen ze aan de grens. En hier hingen de tolbeambten aan ieder rijwiel een loodje. Dat moest er aan blijven tot onze reizigers terug keer-

den. Dan konden de beambten zien, dat het geen rijwielen waren uit Nederland ingevoerd, waarvoor invoerrecht betaald moet worden.

Anna en de jongens konden verder.

— Kijk, waar die paal staat, begint Nederland, zei Anna.

— Maar de huizen zijn aan elkaar gebouwd en 't is toch hetzelfde dorp, meende Alfred.

— 't Zijn twee dorpen, al zitten ze aan elkaar vast, hernam Anna. 't Eene heet Belgisch Putte en 't andere Hollandsch Putte. Er zijn verschillende scholen en kerken. En in de winkels aan de eenen kant van de grens rekenen ze met franken, en in de winkels aan den anderen kant met guldens.

Ze zagen op Hollandsch Putte het borstbeeld van den schilder Jordaens. Het monument staat op zijn graf.

— Jordaens was een Antwerpsche schilder. Waarom zou hij hier begraven liggen? vroeg Arthur.

Anna wist het wel.

— Jordaens woonde te Antwerpen, zei ze. Dat is zoo wat drie honderd jaar geleden. Hij beleed den protestantschen godsdienst. Er was toen geen protestantsch kerkhof te Antwerpen. En Jordaens werd begraven in het protestantsch kerkje van Hollandsch Putte. Dat kerkje stond hier; het is afgebroken. Men heeft toen het graf hersteld en er een gedenkteeken opgezet.

Arthur was thans voldaan.

— Laat ons nu voortrijden, zei hij. We zijn nog niet half weg.

II.

Ons driet al volgde dan een eenzame baan, die dikwijls door bosschen leidde.

En die weg liep wat op en af. Arthur kon niet weerstaan aan den lust, om bij een dalende helling toch eens flink door te trappen.

— Alfred, we moeten eens koersen, zei hij. Anna, als ge niet kunt volgen, zullen we ginder op u wachten.

Anna liet de jongens doen. Ze schoten weg als een pijl uit een boog en waren al gauw uit het gezicht verdwenen. Anna fietste kalmpjes voort... Ze wilde zich niet vermoeien.

Krak, krak, krak, ratelde haar rijwiel eensklaps. Er haperde wat. En verschrikt sprong Anna van haar fiets. Ze keek wat er aan scheelde. De ketting was van het kamrad gegleden en zat vastgekneeld. En nu waren de jongens net weg. Anna frustelde aan de ketting, maar kreeg ze niet los.

— Jufvrouw, hebt ge braak? klonk het eensklaps.

Anna schrok een beetje. Ze zag een jongen, net gekleeden man staan. 't Leek wel of hij zoo op eens van achter struiken was verschenen.

— Laat eens zien, of ik u kan helpen, vervolgde hij. De ketting zat te los. 't Is niet erg.

Hij haalde uit Anna's fietstaschje een sleutel en spoedig was het ongeval hersteld.

— Zie zoo, nu ga ik eens op uw fiets weg rijden, zei de man. Houd u heel stil, of ik gooi u in 't water van die gracht.

Op zijn gezicht lag zoo'n valsche grijns, dat Anna zeer bang werd.

Toch snikte ze nog:

— Mijnheer, neem mijn fiets niets... ik moet een verre reis doen.

— Gebruik dan maar uw voeten! spotte de kerel, en hij reed heen.

Anna barstte in tranen uit. Ze keek of er niemand helpen kon. Heel in de verte zag ze gedaanten. Ze liep ze tegen. Weldra merkte ze, dat het Arthur en Alfred waren, die zich zeker verwonderden over haar lang weg blijven.

De jongens traptten traag de helling op.

— Waar zit ge toch! riep Arthur. En waar is uw fiets? vervolgde hij verbaasd.

De knapen staptten af. En weenend vertelde Anna het gebeurde. Allen waren verslagen. Welk een vreeselijke stoornis in hun reis! En wat nu? Maar Arthur aarzelde niet lang.

— Ginder ver rijdt de dief nog, zei hij. Kom Alfred, we moeten er achter. Hij zal de fiets terug geven.

— Pas toch op, waarschuwde Anna. Hij zag er een gevaarlijke deugniet uit. En misschien heeft hij wel een revolver.

— We zullen hem te Putte aanklagen en daar zullen de menschen ons helpen, hernam Arthur.

De jongens sprongen op de fiets. En ze vlogen heen. O, wat traptten ze! Maar ze zagen den dief een zijweg inslaan... De kerel was zoo dom niet om door Putte te rijden.

— We volgen hem toch! riep Arthur. Ik wil die fiets terug hebben.

En de jongens namen ook den zijweg, een aarden baan met een hard zijpad. En de knapen traptten als bezetenen. Ze wonnen op den dief. Jammer, dat de streek zoo verlaten was.

— We pakken hem toch aan, zei Arthur.

— Ja...

Het hart bonsde hun tot in de keel. Maar de jongens voelden het onrecht van den brutalen roof. En Anna moest haar fiets terug hebben.

De dief hoorde de knapen niet achter zich aan komen. En hij scheen zich veilig te gevoelen. Hij reed nu op zijn gemakje...

Plots sprong Arthur van zijn rijwiel en liet dit vallen. Hij liep vooruit en greep den schelm van achter aan. De dief verloor zijn evenwicht en tuimelde omver. En Arthur zat al geknield boven hem. Alfred hielp. Ze wilden met hun tweeën den kerel overmeesteren. Maar wat dan? Ze hadden niets om hem te binden.

De dief was eerst geweldig verrast. Hij worstelde om los te komen.

— Wij willen de fiets terug! riep Arthur.

De kerel merkte, dat jongens hem overvallen hadden.

— Rakkers, laat me gerust en maakt, dat geweg komt! raasde hij. Pas op of ik vermoord u!

— Ge zijt een gemeene dief! schreeuwde Arthur.

De man wrong en kronkelde zich als een paling.

En Arthur voelde wel, dat de dief toch sterker was dan hij en Alfred samen.

— Help, help! riep hij, zoo luid hij kon.

Misschien was er wel ergens iemand, die het hooren zou.

— Volhouden, zoo wakkerde Arthur zijn vriend aan.

Woedend greep hij zelf den dief bij den nek en duwde 't hoofd tegen de aarde. Maar de schelm spande thans ook al zijn krachten in.

En met een zwaai van zijn lichaam wierp hij Alfred van zich af. Nog een wrong en ook Arthur rolde omver. De dief sprong snel recht. Alfred was echter eveneens al overeind en greep vlug zijn fiets, die hij als een wapen gebruikte. Hij gaf den man een opstopper met het achterwiel.

— Leelijke jongen! tierde de kerel.

Maar schuw keek hij om zich heen. Ginds naderde iemand. Hij liep over den akker. Blijkbaar had hij het lawaai gehoord en de vechtpartij gezien.

Arthur, die ook weer recht stond, zag den boer eveneens en wenkte hem.

De dief was nu zeer gejaagd. Hij wilde de fiets van Arthur grijpen. Een mannenrijwiel bleek hem beter dan dat van Anna. Maar Arthur vatte zijn bedoeling. Hij had een dikken tak opgeraapt en gaf den schelm een fikschen slag op de hand.

De man wierp er een scheldwoord uit en zette

't op een loopen, tot groote vreugde der jongens. De boer kwam nu nader en vroeg, wat er toch gebeurde. De knapen vertelden het.

— Wat een deugniet zou dat zijn? sprak de boer. Hem achtervolgen helpt niet. Ge hebt dus de fiets terug. Ik zou u natuurlijk een handje geholpen hebben, maar ge hebt u goed uit den slag getrokken. Ge zijt flinke gasten. Weet ge wat, geef het bij de politie aan. Die zal dan den dief opzoeken.

De jongens veegden de aarde van hun kleeren. De fietsen waren gelukkig onbeschadigd. Ginds naderde Anna.

Opgewonden nog keerde het drietal naar den hoofdweg terug.

— Als die vent maar niet weer keert, zei Anna.

— Hij zal het nu wel laten, meende Arthur.

Ze zagen op den weg twee mannen per fiets, die in dezelfde richting reden. En voorzichtigheids-halve volgden ze dicht achter hen. Zoo kwamen ze te Hoogerheide, een dorp. En daar vroegen ze naar den veldwachter. Ze vertelden hem het gebeurde.

De man maakte er een verslag van en zette van het drietal naam en woonplaats er bij.

't Was een heel oponthoud geweest, dit avontuur. En de kinderen bleven er onder den indruk van. Maar 't zou voor de jongens aan de kama-raden het vertellen waard zijn.

De reizigers hadden al eenige keeren van de chocolade geproefd. Ze waren nu spoedig te Bergen op Zoom, een stad. Daar dronken ze een glas limonade.

— Nu is het niet ver meer, zei Arthur. We zullen te twaalf uur nog in Tholen aankomen. 't Zou toch erg geweest zijn, hadden we naar Antwerpen moeten terugkeeren. En te voet, wij naast en Anna zonder fiets!

Maar 't was nu zoo niet!

III.

De jongens en Anna fietsten nog een half uur-tje. En plots stonden ze aan een water. Aan den overkant lag een stadje. Het was Tholen. Men moest overvaren om er te komen. Tholen ligt op een eiland, dat ook Tholen heet en nog verscheidene plaatsen draagt.

— Daar staat Kees Poelman, zei Arthur.

De vijftienjarige zoon van visscher Poelman verwachtte de logé's tegen twaalf uur en was overgevaren om ze hier af te halen.

Verheugd kwam hij aangelooopen.

— Goeden dag, zei hij, allen de hand gevend. Veilig aangekomen?

— Ja, maar toch na een heel avontuur, antwoordde Arthur.

Hij moest dit dadelijk vertellen. Kees Poelman schrok er van.

— Wat een schavuit, zei hij op z'n Hollandsch. Jammer, dat hij niet aangehouden is geworden. Ha, ik had bij jelui willen zijn! Wat zou ik hem op zijn snuit getrommeld hebben!

En Kees Poelman toonde zijn flinke visschersvuisten.

Ze gingen op de pont, een platte, breede schuit, die gedurig over en weer voer.

Daar kwam nog een autobus aan.

— Moet die ook op de pont? vroeg Arthur.

— De bus, ja... want straks rijdt ze verder naar de dorpen.

— Mogen de menschen er niet in blijven zitten? vroeg Alfred.

— Neen, vroeger wel. Maar verleden jaar is er een groot ongeluk gebeurd. Ik heb het gezien; ik was juist aan de haven. De bus uit Bergen op Zoom kwam met de pont over. De meeste menschen waren er blijven inzitten, want het was donker en het waaide. En ge ziet, dat er over de pont geen dak is... De bus reed aan den overkant van de pont de steile helling af. Maar onderweg viel de motor stil. De remmen werkten niet. De bus liep van de helling achterwaarts terug naar beneden. De chauffeur sprong er nog uit. De bus verdween onder water. O, we schrokken alle-

maal zoo. En niemand kon dadelijk de arme menschen, die er in zaten helpen.

— Hoeveel? vroeg Arthur.

— Zeven! Na een half uurtje was de bus boven. Maar al de passagiers waren natuurlijk dood. O, 't was verschrikkelijk! Nu mag bij 't overvaren niemand meer in de bus blijven zitten.

Terwijl Kees Poelman dit vertelde, voer de pont over. 't Water hier heet de Eendracht; het is niet breed, maar wel diep. 't Overzetten duurde slechts eenige minuten. En nu waren onze reizigers te Tholen.

Visscher Poelman woonde aan de haven. Er was nog een groote zoon, Jacob.

Visscher Poelman en zijn vrouw, die een witte, de Thoolsche muts droeg, ontving de Antwerpe-naars zeer vriendelijk.

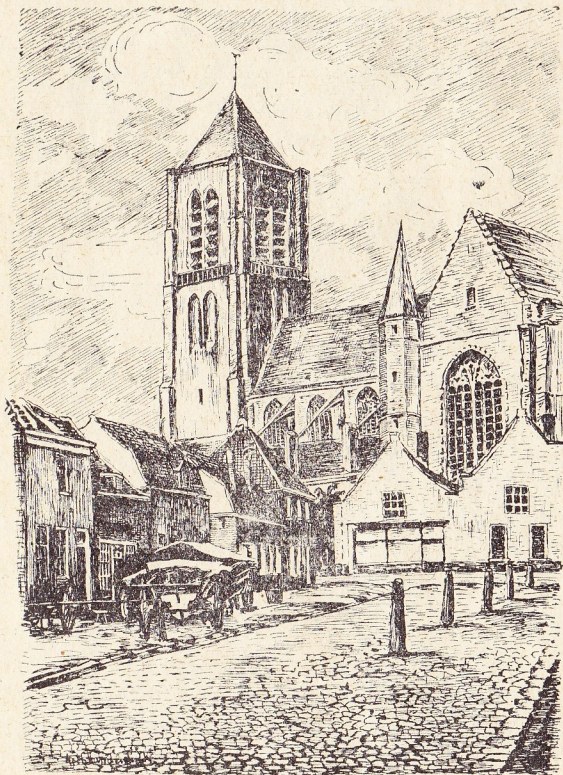
— Welkom, zeiden ze, en dat meenden ze oprecht.

Na de begroeting vertelde Arthur weer het avontuur. Vrouw Poelman sloeg de handen te samen.

— Menschenkinderen, wat zijn er toch deugnieten op de wereld! kloeg ze. Zoo'n slechterik. En hoe durfden jelui hem zoo aan te pakken.

— Flink gedaan, jongens! zei visscher Poelman. Zoo mag ik het hooren. De handen uit de mouwen steken. Niet op je kop laten zitten!

Maar nou gaan we aan tafel. Je zult van zoo'n inspanning wel honger hebben.

Teekening van den Bak.

— Jelui willen je eerst wel eens wasschen, hé?
vroeg vrouw Poelman.

Ja, dat was noodig! En toen zaten allen gezellig aan tafel. En visscher Poelman herinnerde aan den akeligen oorlogstijd, toen de familie Bogaard hier verbleef.

Na het eten leidde Kees de logé's het stadje eens rond. Het was gauw gezien. Tholen is niet groot. Er is een lief stadhuisje met een fraai torentje, waarin de klokken spelen. Vroeger was Tholen grooter en in dien tijd werd de oude kerk gebouwd. En de hooge toren kijkt als een reus op 't stadje neer. En hij ziet nog veel verder, naar al de groote hoeven en weiden en akkers, en naar nog zes andere gemeenten van 't eiland. En hij ziet het water rond het eiland, hier smal, daar breed.

't Liefst waren de kinderen aan de haven. Daar waren veel scheepjes van de visschers, die oesters en mossels kweeken.

En Kees vertelde, dat de kleine mossels uitgezaaid worden op akkers. Maar die akkers zijn banken in het water. En het mosselzaad groeit tot groote, vette mossels. Maar op de akkers is veel werk. De kleine mosseltjes mogen niet verstikken onder onkruid, zeewier en zoo voort. En als de stroom te sterk is en de mossels op hoopen schuurt moet de visscher ze weer uiteen spreiden. En hij brengt de half gegroeide mossels nog eens op andere banken, net als de boer, die zekere vruchten verplant. Ja, werk is er genoeg aan de mossels.

Zoo vertelde Kees, die nog naar school ging,

maar ook dikwijls zijn grooten broer Jacob en zijn vader hielp in het mosselbedrijf.

De logé's vermaakten zich opperbest op Tholen. Den derden dag reden ze naar de andere dorpen.

's Avonds las visscher Poelman de gazet.

— Luister eens! Nieuws over jelui dief, zei hij. En hij las het bericht voor:

« Gisteren morgen had een brutale aanval » plaats op den weg van Putte naar Hoogerheide. » Drie kinderen, een meisje en twee jongens, uit » Antwerpen deden een uitstapje. Op zeker oogenblik reden de jongens een eindje voor. Het » meisje kreeg een ongeval aan de fiets. Een man » zou haar helpen. Hij herstelde het rijwiel, maar » reed er dan zelf op voort. Hij bleek dus een gemeene dief te zijn. Maar de jongens, die inmiddels terug keerden, achtervolgden den schelm, » haalden hem in en begonnen moedig een gevecht om de fiets te veroveren. Toen een landbouwer naderde, sloeg de dief op de vlucht, » maar zonder fiets. De kinderen meldden het gebeurde aan de politie te Hoogerheide. De politie » stelde een onderzoek in. De brutale dief werd » ook elders opgemerkt. En uit de beschrijving » blijkt dat men hier te doen heeft met zekeren » Leendert Versoo, die te Rozendaal in een kantoor is binnen gebroken. Hij werd er bij de » brandkas verrast door den eigenaar, die gerucht

» gehoord had en opgestaan was. Leendert Versoo » soo was geen onbekende voor hem. De schelm » sloeg den handelaar neer en kwetste hem. Maar » hij durfde niet blijven en sloeg op de vlucht. » Sedert wordt hij opgezocht.

» Daar Leendert Versoo ook met het gerecht te » Antwerpen nog af te rekenen heeft, durfde hij » zeker niet naar België te vluchten. Hij zal het » rijwiel willen stelen hebben, om wat geld te » maken. Hij wordt nu ijverig opgezocht ».

Zoo las visscher Poelman voor.

— Je hebt dus een echten schelm ontmoet, zei hij. En we mogen God danken, dat alles zoo goed afgelopen is.

De kinderen waren weer onder den indruk van hun avontuur. Ja, dit had anders kunnen eindigen! Die fielt had te Rozendaal den eigenaar van het kantoor wel neergeslagen en gewond.

Stil gingen allen dien avond te bed.

's Anderdaags kwam er een brief van vader Bogaard. Anna had alles geschreven. En vader preeste de jongens. Doch bij het terug keeren moesten ze maar weer te Hoogerheide wachten tot er nog fietsers in de richting van Putte reden.

Onze Antwerpenaars kregen te Tholen veel bekijks. De menschen hadden het bericht in de gazet ook gelezen en vernomen, dat de Antwerpsche kinderen bij Poelman verblevne.

Jacob Poelman moest met de sloep naar de mosselbank. En Kees, Anna, Alfred en Arthur mochten meevaren. 't Was een heete Zomerdag. Maar op 't water zou het koel zijn. En vroolijk voer het gezelschap heen, de Eendracht uit en dan op een breed water, de Ooster-Schelde.

— Kijk, zei Jacob Poelman, waar al die persen boven het water uitsteken liggen onze mosselbanken.

— Uw akkers dus? vroeg Arthur.

— Ja, we zijn mosselboeren. Maar nu zal ik je wat vertellen. Al die akkers, die gronden, dat is ondergelopen land. Vier honderd jaar geleden woonden er mensen op. Dan stonden daar hoeven en werkte men er op de velden. Er lagen dorpen en er was een groote stad, Reimerswaal. Maar door overstroming is dat allemaal onder water geraakt. En bij die overstroming verdronken dikwijls veel mensen en dieren (1). Veel van die gronden komen bij laag water bloot. En we kunnen nog wandelen dan, daar waar Reimerswaal gelegen heeft.

— O, laat het ons eens doen? vroeg Arthur.

(1) Zie onze boekjes: « 't Verdronken Land van Saaftinge » en « De verdronken stad ».

— We zullen zien. Eerst het werk, sprak Jacob.

Hij moest de mosselbanken van kruid zuiveren. Maar daarna voldeed hij aan 't verlangen der passagiers. Hij voer naar een groote blanke bank, die boven water uitstak. Jacob legde er bij aan. En over een plank konden de kinderen aan wal. Ze stonden nu op de bank. Er was niets te zien. Toch vonden ze het eigenaardig daar te wandelen, waar de groote stad was geweest.

Maar er naderde nog een vaartuig, een motorboot. En met den schipper zaten er twee maréchaussée's in, zooals men in Nederland gendarmen noemt. Een van de maréchaussée's vroeg aan Jacob of hij geen roeiboot had gezien.

— Neen, antwoordde Poelman. Zit je een deugniet achter de veeren? Die Leendert Versoemisschien?

— Ja... de schelm is dicht bij Bergen op Zoom gezien. En hij heeft er een roeiboot gestolen.

— Toe maar! Eerst de fiets van die juffer daar en nu weer een boot!

— Zijn dat de kinderen van op den weg bij Putte? vroegen de maréchaussée's.

— Ja, hernam Jacob en hij wees Anna, Arthur en Alfred aan.

— Wel, jongens, je hebt je flink geweerd, hernam de gerechtsdienaar. Ik wensch je geluk. De deugniet zal nu in die boot naar een der eilanden

willen ontsnappen. Visscher, moest je een roeboot zien, meld het dan op Tholen aan de politie!

Jacob beloofde het en het motorvaartuig vertrok.

— Zoo, zoo, is die schelm nu hier ergens in de buurt! sprak Jacob. 'k Wou, dat we hem eens bij de kladden konden krijgen!

Jacob wilde nog even naar een andere mosselbank. Hij stuurde er de sloep heen. Daar was ook nog wat te doen. Maar opeens begon het in de verte te rommelen.

— Wat is dat! zei Jacob, en hij keek naar de lucht.

— Het weer is gauw aan 't veranderen, heren! nam hij. We varen naar huis. Er komt een zwaar onweer op.

Maar de toren van Tholen stond nu ginder heel ver. En de wind was gevallen.

Jacob en Kees zetten groote roeispanten uit. Arthur en Alfred trokken mee aan de riemen, om zoo de sloep naar de haven te brengen. 't Was zwaar werk en het vaartuig vorderde traag. De hemel betrok meer en meer. Bezorgd keek Jacob naar de donkere wolken. Hij hield niet van die verrassingen.

— Kees, we zullen ginder naar den wal roeien en in de kil gaan schuilen. We halen de haven toch niet meer, voor de bui losbarst, zei hij.

— Er is toch geen gevaar? vroeg Anna angstig.

— Wel neen, antwoordde Jacob. Maak je maar niet ongerust.

Men zag nog eenige andere schuitjes vluchten. 't Waren als stippen op de groote watervlakte.

Plots was het of de wind uit het water zelf opschoot. Er gingen eensklaps groote golven. De sloep schommelde er van. En Anna slaakte een gil. Arthur en Alfred keken toch ook benauwd.

Kees en Jacob haalden vlug de riemen in, en sprongen op. Nu was er wind. En ze konden zeilen... Maar Jacob durfde maar een klein lapje hijschen. Anders zou de sloep al te snel voortgejaagd worden, zoo zelfs, dat ze wel over den kop of terzijde zou kunnen slaan.

Wat stoof ze nu vooruit! Jacob zou toch in de kil schuilen.

Een vreeselijke donderslag ratelde. Het werd bijna donker. Maar nu en dan schoot de bliksem langs 't uitspansel en scheen de gansche Oosterschelde in vuur te zetten.

Anna klemde zich angstig aan de bank vast. 't Schreien stond haar nader dan 't lachen. Jacob hield met vaste hand 't roer. Kees stond met het touw van 't zeil in de hand. Nu en dan gulpte water binnen boord.

— Niet bang zijn! riep Jacob telkens tot zijn passagiers.

Hij stuurde nu recht op de kil aan, een kleine bocht van de kust, achter een dam. Daar zou het rustiger zijn. Wat huilde de wind nu! En de Ooster-Schelde scheen te koken en te borrelen. En 't was of de wind met het schuim speelde.

De sloep schommelde als een wieg, maar danste en huppelde tegelijk.

Anna sloot soms de oogen. Arthur en Alfred zeiden niets. Ze keken elkaar aan. Kees liet het zeil vallen. Zonder zeil ging het al vlug genoeg... Hij nam nog andere maatregelen.

Ondanks zijn angst moest Arthur Kees toch bewonderen. En Jacob niet minder. Die twee kerels bleven kalm, als stonden ze op de kade van Tholen.

— U goed vasthouden! schreeuwde Jacob.

De sloep ging omhoog, daalde weer... Een deel water sloeg naar binnen. Anna slaakte een luiden gil. Ook Arthur en Alfred riepen om hulp. Maar het vaartuig lag dan stil.

— We zijn veilig! riep Jacob. Niet bang meer zijn.

Alfred en Arthur zagen naast zich land. En ze kregen een heerlijk gevoel van veiligheid. De sloep was tegen den dijk geslagen en zat in 't slijk.

Jacob zou eerst zijn passagiers van boord helpen. Kees stak ook een handje toe.

Er kwam water tot op de helling van den dijk. De kinderen gingen van 't schip en kropen in den

bulderden wind langs den dijk omhoog. En aan den anderen kant van den dijk was het veel stiller.

— O, we zijn gered! zei Anna verheugd, maar ze beefde nog.

Thans sloeg de regen neer. 't Was of het water met bakken neergesmeten werd.

— Loopt naar die hoeve! riep Kees. Ik moet Jacob nog even helpen.

Dicht bij den dijk stond een boerderij. Arthur en Alfred trokken Anna mee naar daar.

Toen ze op het hof verschenen, werd de deur van het groote huis al geopend.

— Komt gauw binnen! riep een vrouw.

En nu stonden de kinderen in 't droog.

— Door het onweer overvallen, hé? vroeg de boerin.

— We waren in een boot, antwoordde Arthur.

— Toch geen ongelukken?

— Neen... De visschers leggen de sloep vast.

— Ge zijt alle drie doornat... Komt mee in de keuken!

Daar waren de boer, zijn zonen en dochters.

— Gelukkig, dat je binnen bent, zei de baas der hoeve.

— Ze waren in een boot, vertelde de vrouw. 't Water druipt uit hun kleeren. En dat meisje

ziet doodsbleek. Ik zal ze droog goed geven. Anders worden ze ziek.

— Ja, sprak de boer. En stop dat meisje wat in 't bed. Dat is 't warmste.

Een der dochters nam Anna mee naar haar kamer. En de boerin leidde Arthur en Alfred naar boven. Ze gaf hun onder- en bovengoed van haar zoons.

— Verkleedt u, zei ze. Dan zal ik straks uw natte spullen drogen.

Toen Jacob en Kees Poelman ook verschenen, lag Anna te bed en zaten de jongens in droge klee- ren, als twee Thoolsche boerenzonen.

Kees en Jacob bleven in hun natte plunje, ze waren dat gewoon, zeiden ze.

Jacob vertelde dat de sloep niet beschadigd was. Hij had ze kunnen vast sjoeren tegen den dijk. 't Had een ongeluk kunnen worden maar 't was goed afgegaan.

— Daar is er nog een, die komt schuilen, zei de boer door 't raam kijkend. Hij gaat naar de schuur.

— O, dat is hij! riep Arthur uit.

— Ja, bevestigde Alfred.

— Wie? vroeg Jacob.

— Die Leendert Versoo! Ik herken hem heel goed, hernam Arthur.

De boer had het bericht in de gazet ook gelezen en keek vreemd op, nu hij hoorde, dat Arthur en

Alfred de bedoelde Antwerpsche jongens waren. Jacob vertelde dan, wat hij van de maréchaussée's gehoord had.

— De vent is met zijn roeiboot ook naar wal moeten vluchten voor den storm, zei hij. En nu komt hij hier schuilen.

— En ik ben op zulk gezelschap niet gesteld, verzekerde de boer. Nu schuilen en vannacht stelen.

— Willen we hem gevangen nemen en binden? vroeg een der zoons.

En dadelijk waren ook de anderen gereed, al vermaande de boerin met zoo'n deugniet voorzichtig te zijn. Een der boerenjongens haalde een flink touw. En 't groepje trok door den regen naar de schuur. De donder en bliksem waren al veel in kracht verminderd.

Jacob en een der zonen van de hoeve traden 't eerst binnen. Leendert Versoo zat op een omgekeerde mand. Verschrikt sprong hij op. Hij keek wantrouwend.

Jacob en de boerenzoon grepen hem vast. De anderen hielpen nu ook.

— O, wat doet ge, wat wilt ge? kreet de aangehoudene. Mag ik hier niet schuilen? Ik neem toch niets weg!

— Neen, dat zou Leendert Versoo niet durven! spotte Jacob Poelman.

— Leendert Versoo! Maar zoo heet ik niet!

Arthur en Alfred waren thans ook in de schuur gekomen.

— Herkent ge die jongens? vroeg Jacob.

— Neen...

Maar hij zag, dat Versoo weer verschrok en de knapen dus wel herkende.

Versoo smeekte toch om los gelaten te worden. Als ge hem hoordet, was hij de braafheid zelf.

Maar gebonden werd hij op het stroo gelegd. De man wilde toch niet bekennen, dat hij Versoo was. Hij beweerde, dat hij te Stavenisse woonde, en een boodschap te Tholen had gedaan.

— In een roeiboot, hé? vroeg Jacob Poelman.

Maar de gevangene wist ook van geen roeiboot af.

— Ge vergist u toch niet? vroeg de boer aan Arthur en Alfred.

De jongens verzekerden dat deze man de fiets van Anna had willen stelen.

De vlaag ging over. En een der boerenzoons zou den gevangene met een gerij naar Tholen brengen. Jacob en Kees moesten naar hun schuit.

— De kinderen kunnen nog niet mee, sprak de boerin. Hun kleeren zijn niet droog. En het meisje ziet nog bleek. 't Best is dat ze alle drie tot morgen bij ons blijven. Met de gezondheid moet je niet spotten.

En zoo bleven Anna, Arthur en Alfred bij een Thoolschen boer overnachten. De boerenzoon

leverde den gevangene aan de politie over. En Jacob en Kees voeren op hun sloep naar de Thoolsche haven.

Den volgenden dag werden Anna, Arthur en Alfred per gerij gebracht. Anna had weer kleur op de wangen. En ook de jongens gevoelden zich frisch en gezond.

De maréchaussée's van Bergen op Zoom waren al geweest en hadden Leendert Versoo herkend. Toen viel de dief door de mand. Hij loochende niet meer. Hij had in 't kantoor te Rozendaal willen stelen en den eigenaar neergeslagen. Toen hij later Anna alleen bij haar fiets zag, kwam plots de gedachte op het rijwiel te stelen en te verkoopen. In België durfde Versoo zich niet wagen omdat hij te Antwerpen een winkelier afgezet had. In de gestolen roeiboot wilde hij naar Zuid-Beveland ontsnappen, om naar Vlissingen te wandelen en te trachten op een schip naar Engeland te geraken. Maar nu zat hij in de gevangenis. En er kwam nog meer kwaad van hem uit.

Arthur, Alfred en Anna hadden geen verdere avonturen meer. Ze bleven nog een week te Tholen. En in de gazet lazen ze ook het verslag van Versoo's gevangenneming. En wat hadden ze veel nieuws naar huis te schrijven.

Eindelijk kwam de dag van 't vertrek. Kees zou mee gaan naar Antwerpen. Hij had ook vacantie. Kees was dikwijls met de sloep te Antwerpen ge-

weest, maar had eigenlijk nog nooit goed de stad gezien. En Arthur en Alfred zouden hem eens rond leiden. Gevieren reden ze terug. Kees had ook een fiets. En nu waren ze niet bang voor een aanval. Trouwens zoo iets gebeurde toch gelukkig heel zelden op dien weg.

Thuis was er natuurlijk ook veel te vertellen! En aan de kamaraden dan!...

En twee maanden later moesten ze nog eens naar Holland, nu naar Breda. En met den trein! Vader Bogaard ging mee. De reis werd betaald door het Hollandsch gerecht.

De kinderen moesten komen vertellen, wat er met de fiets gebeurd was. Leendert Versoo zou verantwoorden voor zijn daden. Hij kreeg vijf jaar gevangenisstraf... De man was zoo ver gezonken door den drank.

Anna, Arthur en Alfred spraken later nog dikwijls over hun avontuurlijke reis.